

Załącznik nr 4 do rozporządzenia

Ministra Sprawiedliwości

z dnia ... 2019 r. (poz. ...)

WZÓR FORMULARZA UZASADNIENIA WYROKU SĄDU ODWOŁAWCZEGO (UK 2)

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 503 / 23
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Opocznie z dnia 29 maja 2023 roku sygn. akt II K 387 / 22

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność	

	kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
	mogącej mieć wpływ na treść wyroku obraży przepisów prawa procesowego, tj. art. 4 kpk w zw. z art. 7 kpk oraz mogących mieć wpływ na treść wyroku błędnych ustaleń faktycznych.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Nie można zakwestionować racji skarżącego, kiedy przedstawia powody, dla których zeznaniom pokrzywdzonych trudno odmówić wiarygodności. Tym niemniej przypomnieć należy, iż stosownie		

do treści art. 190 § 1 kk, realizacji znamion tego przepisu dopuścić można wyłącznie poprzez grożenie innej osobie **popelnieniem przestępstwa** – czy to na szkodę jej samej, czy to na szkodę osoby dla niej najbliższej. Zapowiedź spowodowania jakiegokolwiek innej dolegliwości, wywołania mniej lub bardziej idącego poczucia dyskomfortu, niepewności, obawy o dobrostan swój i bliskich, popelnienia wykroczenia, czy też nieistotnych z perspektywy prawa karnego naruszeń przepisów innych gałęzi prawa (administracyjnego, cywilnego), bądź norm społecznych, czy moralnych wymyka się spod znamion przedmiotowych opisanego w zdaniu poprzednim przepisu. Innymi słowy, w odniesieniu do realizacji znamion występku z art. 190 § 1 kk zachowanie sprawcze musi się zrealizować poprzez zapowiedź bezprawnego ataku nie na jakiegokolwiek dobro innej osoby, ale wyłącznie na takie, które jest chronione przez którykolwiek z czynów zabronionych przez prawo karne. Groźba nie musi być wprawdzie wyraźna, tj. jednoznacznie i wprost wyartykułowana, ale także dorozumiana, tym niemniej nawet wówczas musi przejawiać się oddaniem intencji popelnienia przestępstwa tak, aby jej adresat zrozumiał, że ma zostać popelnione konkretne przestępstwo na szkodę jego samego lub osoby najbliższej. Jednakże pamiętać należy, iż błędne, niezgodne z obiektywną rzeczywistością, odkodowanie zachowania osoby oskarżonej przez pokrzywdzonego, czy też jego nadinterpretacja, nie może prowadzić do odpowiedzialności za występki z art. 190 § 1 kk, jeżeli z

zachowania tego nie wynikało, że zapowiada ono popełnienie przestępstwa. Konieczne jest więc dokładne analizowanie zachowania osoby grożącej w celu ustalenia, czy w istocie zapowiadało ono popełnienie przestępstwa. Ma to szczególne znaczenie w przypadku tzw. gróźb nieokreślonych, niewyraźających czegoś konkretnego, przy których upatrywanie w nich groźby popełnienia przestępstwa może być niedopuszczalnym domniemaniem pokrzywdzonego, nieuzasadnioną nadinterpretacją słów, gestów lub innych zachowań oskarżonego. W takim przypadku ocena tych zachowań nie może pozostawać w oderwaniu od szeroko rozumianego kontekstu sytuacyjnego. W realiach niniejszej sprawy – choćby tylko biorąc pod uwagę zeznania pokrzywdzonych – niespornym jawi się, że oskarżony nigdy wobec nich groźby popełnienia jakiegokolwiek przestępstwa (godzącego w ich życie, zdrowie, mieni bądź w jakiegokolwiek inne dobro chronione przez prawo karne) na pewno nie wyartykułował wprost. Bezpośrednio oddają to zeznania S. M. (1), który przed sądem (k. 75) powiedział nawet: „nie kojarzę żeby kiedykolwiek oskarżony mówił, że nam coś zniszczy, że nam wyrządzi jakieś szkody”. Pokrzywdzeni rzeczywiście natomiast zeznawali o pochodzących od oskarżonego słowach zapowiadających dążenie do ich „zniszczenia”, „załatwienia”, „zrobienia z nimi porządku”, „walce z nimi do końca”, czy też o tym, że oskarżony mówił, że im „nie daruje” oraz (wulgarnie), że ich „up...li”, a nadto, że gestem palców wskazywał, że są na jego celowniku. Z akt bezspornie jednak przy tym wybrzmiewa, że podłożem tego rodzaju słów i

gestów jest niejasny, jeśli chodzi o jego przyczyny i tak daleko idący stopień zaangażowania R. B., jego konflikt z pokrzywdzonymi na tle ich relacji i problemów opiekuńczych z małoletnią S. M. (2), któremu towarzyszyć ma przekonanie oskarżonego, iż dziecku są przez pokrzywdzonych wyrządzane rozmaite i daleko idące krzywdy oraz, że z tego powodu oskarżony dąży do co najmniej ograniczenia pokrzywdzonym praw do pieczy i opieki nad tym dzieckiem, poddania ich nadzorowi kuratora oraz doprowadzenie do ich odpowiedzialności karnej za rzekomo wyrządzone dziecku dolegliwości. Równie uzasadnioną jest zatem w świetle przywoływanych realiów sprawy – nawet, jeśli przyjąć wiarygodność zeznań pokrzywdzonych – taka interpretacja wyżej przywoływanych zwrotów, że wyartykułowane przy ich pomocy pogrożki to zapowiedź doprowadzenia do osiągnięcia takich właśnie efektów, jak opisane w zdaniu poprzednim, także z wykorzystaniem tzw. znajomości wśród kolegów oraz koneksji wśród funkcjonariuszy policji. W tym kontekście uwypuklić należy, że jedynym eksponowanym w apelacji przez skarżącego słowem, z którymi oskarżyciel w apelacji powiązał groźbę popełnienia na szkodę pokrzywdzonych przestępstwa przeciw im życiu i zdrowiu, są te że im „nie odpuści” i że ich „up...li”. Skarżący pomija jednak, że nawet z zeznań pokrzywdzonego (k. 73 odwrot) wynikało, że słowa te oskarżony uzupełniał o zapowiedź, że im udowodni winę: groził „(...) że nas zapierdoli, że nam udowodni winę” (...), że „(...) tak wam to udowodnię, że mam ludzi od tego (...)”. W intencji oskarżonego

<p>owo „ up...nie ” pokrzywdzonych mogło więc oznaczać doprowadzenie do sytuacji, że doprowadzi do udowodnienia ich odpowiedzialności za wyrządzone dziecku krzywdy (abstrahując od tego, czy faktycznie miały one miejsce, a składane zawiadomienia o popełnieniu na szkodę dziecka przez pokrzywdzonych przestępstw z art. 207 § 1 kk i art. 199 § 2 kk znajdowały bądź znalazły dostateczną podbudowę faktyczną). W tej jednak sytuacji, bez pewności, że tzw. niedookreślone pogrożki rzeczywiście wyrażają groźby popełnienia przestępstwa, przypisywanie oskarżonemu występku z art. 190 § 1 kk byłoby niedopuszczalnym domniemaniem i nadinterpretacją jego słów oraz gestów, naruszającą normę art. 5 § 2 kpk.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Omówiono powyżej</p>		

<p>OKOLICZNOŚCI UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	<p>PODLEGAJĄCE</p>
<p>1.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>	

ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
W całości	
Zwiążle o powodach utrzymania w mocy	
Omówiono powyżej	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwiążle o powodach zmiany	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia	
1.1.	# art. 439 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylenia	
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylenia	
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania # art. 437 § 2 k.p.k.

Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia	
4.1.	# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia	
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania	
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku	
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
Koszty Procesu	

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
2	Wobec uniewinnienia oskarżonego od zarzuconego czynu, koszty procesu za postępowanie odwoławcze obciążają Skarb Państwa.

PODPIS